

89/535/EWG: Konwencja o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Konwencji dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych oraz do Protokołu dotyczącego interpretacji postanowień tej konwencji przez Trybunał Sprawiedliwości, z uwzględnieniem poprawek wniesionych do treści obydwu aktów na mocy Konwencji o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, a także z uwzględnieniem poprawek wynikających z postanowień Konwencji o przystąpieniu Republiki Greckiej.

Dziennik Urzędowy WE nr L 285, z 3.10.1989, str. 1 – 98

KONWENCJA

o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Konwencji dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych oraz do Protokołu dotyczącego interpretacji postanowień tej konwencji przez Trybunał Sprawiedliwości, z uwzględnieniem poprawek wniesionych do treści obydwu aktów na mocy Konwencji o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, a także z uwzględnieniem poprawek wynikających z postanowień Konwencji o przystąpieniu Republiki Greckiej

(89/535/EWG)

PREAMBUŁA

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJACEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ,

ZWAŻYWSZY, że Królestwo Hiszpanii i Republika Portugalska wraz z uzyskaniem członkostwa we Wspólnocie zobowiązały się do przystąpienia do Konwencji dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych oraz do Protokołu dotyczącego interpretacji postanowień tej konwencji przez Trybunał Sprawiedliwości, z uwzględnieniem poprawek wniesionych do treści obydwu aktów na mocy Konwencji o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, a także z uwzględnieniem poprawek wynikających z postanowień Konwencji o przystąpieniu Republiki Greckiej, a także iż zobowiązały się w tym celu do rozpoczęcia negocjacji z Państwami Członkowskimi Wspólnoty mających doprowadzić do wniesienia niezbędnych poprawek do treści wymienionych aktów,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, iż dnia 16 września 1988 r. w Lugano Państwa Członkowskie Wspólnoty i Państwa Członkowskie Europejskiego Zrzeszenia Wolnego Handlu zawarły Konwencję dotyczącą jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych rozszerzającą zasady Konwencji brukselskiej na państwa przystępujące do tej Konwencji,

POSTANOWIŁY zawrzeć niniejszą Konwencję i w tym celu ustanowiły w charakterze swoich Pełnomocnych Przedstawicieli:

Raport autorstwa de Almeidy Cruza, Desantesa Reala i Jenarda w sprawie Konwencji o przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii również zostanie opublikowany w tym samym dziale Dziennika Urzędowego.

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:
Pana Jacquesa de LENTDECKERA
Szefa Gabinetu Ministra Sprawiedliwości

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII:
Panią Jette Birgitte SELSOE
Chargé d'Affaires a.i. ww Ambasadzie Danii w Madrycie

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC
Dr Georga TREFFTZA
Ministra pełnomocnego w Ambasadzie Republiki Federalnej Niemiec w Madrycie
Dr Klaus KINKELA
Sekretarza Stanu w Federalnym Ministerstwie Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ
Pana Giannisa SKOULARIKISA
Ministra Sprawiedliwości

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII
Pana Enrique MUGICĘ HERZOGA
Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ
Pana Pierre'a ARPAILLANGE'A
Strażnika Pieczęci
Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT IRLANDII
Pana Patricka WALSHE'A
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego Luksemburga w Hiszpanii

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ
Pana Giuliano VASSALIEGO
Ministra Sprawiedliwości

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA
Pana Ronalda MAYERA
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego Luksemburga w Hiszpanii

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW
Pana Fritsa KORTHALSA ALTESA
Ministra Sprawiedliwości
Pana J. SPOORMARKERA
Pierwszego Sekretarza Ambasady

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ
Pana Fernando NOGUEIRĘ
Ministra odpowiedzialnego za kontakty z Gabinetem Premiera oraz Ministra Sprawiedliwości

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII
PÓŁNOCNEJ:
Pana Johna PATTENA
Ministra Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

KTÓRZY działając jako Rada, wymieniwszy się posiadanymi pełnomocnictwami, które zostały uznane za odpowiednie oraz sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I
Postanowienia ogólne

Artykuł 1

Królestwo Hiszpanii i Republika Portugalska niniejszym przystępują do Konwencji dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych podpisanej w Brukseli dnia 27 września 1968 r. (zwanej dalej „Konwencją z 1968 r.”) oraz do Protokołu dotyczącego interpretacji postanowień tej konwencji przez Trybunał Sprawiedliwości podpisanego w Luksemburgu dnia 3 czerwca 1971 r. (zwanego dalej „Protokołem z 1971 r.”), z uwzględnieniem poprawek wniesionych do treści obydwu aktów na mocy:

- Konwencji podpisanej w Luksemburgu dnia 9 października 1978 r. (zwanej dalej „Konwencją z 1978 r.”) o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Konwencji dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych oraz do Protokołu dotyczącego interpretacji postanowień tej konwencji przez Trybunał Sprawiedliwości,
- Konwencji podpisanej w Luksemburgu dnia 25 października 1982 r. (zwanej dalej „Konwencją z 1982 r.”) o przystąpieniu Republiki Greckiej do Konwencji dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych oraz do Protokołu dotyczącego interpretacji postanowień tej konwencji przez Trybunał Sprawiedliwości, z uwzględnieniem poprawek wniesionych do treści obydwu aktów na mocy Konwencji o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Artykuł 2

Poprawki o charakterze merytorycznym wniesione na mocy niniejszej Konwencji do Konwencji z 1968 r. oraz Protokołu z 1971 r., w brzmieniu zmienionym Konwencją z 1978 r. oraz Konwencją z 1982 r., zostały szczegółowo przedstawione w treści Tytułów II – V. Poprawki o charakterze formalnym do Konwencji z 1968 r., w brzmieniu zmienionym Konwencją z 1978 r. oraz Konwencją z 1982 r., zostały przedstawione odrębnie dla każdej oryginalnej wersji językowej w Załączniku I, stanowiącym integralną część niniejszej Konwencji.

TYTUŁ II

Poprawki do Konwencji z 1968 r.

Artykuł 3

Do treści art. 3 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 4 Konwencji z 1978 r. oraz art. 3 Konwencji z 1982 r. pomiędzy myślnikiem dziewiątym i dziesiątym ustępu drugiego wprowadza się następujący myślnik:

„- w Portugalii: art. 65 ust. 1 lit. c), art. 65 ust. 2 i art. 65A lit. c) kodeksu postępowania cywilnego (Código de Processo Civil) oraz art. 11 kodeksu postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy (Código de Processo de Trabalho),”

Artykuł 4

Treść art. 5 ust. 1 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 5 Konwencji z 1978 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„1. w sprawach odnoszących się do kontraktu — w sądach właściwych dla miejsca wykonania danego zobowiązania; w sprawach odnoszących się do indywidualnych umów o pracę — miejscem tym jest to miejsce, w którym pracownik na co dzień świadczy pracę; natomiast w przypadku, gdy pracownik na co dzień nie świadczy pracy w żadnym państwie — pracodawca może zostać również pozwany w sądach właściwych dla miejsca, w którym znajdował się lub aktualnie znajduje się zakład (firma) zatrudniająca danego pracownika;”.

Artykuł 5

Do art. 6 Konwencji 1968 r. dodaje się punkt 4 o następującej treści:

„4. w sprawach odnoszących się do kontraktu, jeżeli powództwo ma być połączone z innym powództwem skierowanym przeciwko temu samemu pozwanemu w sprawach odnoszących się do

rzeczowych (in rem) praw majątkowych dotyczących majątku nieruchomego — w sądach tego państwa będącego stroną Konwencji, na terytorium którego znajduje się dany majątek.”

Artykuł 6

Treść art. 16 ust. 1 Konwencji z 1968 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„1. a) w postępowaniach, których przedmiotem są rzeczowe (in rem) prawa majątkowe dotyczące majątku nieruchomego lub dzierżawa majątku nieruchomego — sądy tego państwa będącego stroną Konwencji, na terytorium którego znajduje się dany majątek;

b) jednakże w postępowaniach, których przedmiotem jest dzierżawa majątku nieruchomego zawarta w celu czasowego użytkowania dla celów prywatnych na okres nie przekraczający sześciu kolejnych miesięcy — za właściwe uznaje się także sądy tego państwa będącego stroną Konwencji, w którym pozwany posiada miejsce zamieszkania, pod warunkiem, że zarówno właściciel jak i dzierżawca nieruchomości są osobami fizycznymi oraz posiadają miejsce zamieszkania w tym samym państwie będącym stroną Konwencji;”.

Artykuł 7

W art. 17 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 11 Konwencji z 1978 r., - ustęp pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli strony, z których co najmniej jedna posiada miejsce zamieszkania w państwie będącym stroną niniejszej konwencji, uzgodniły, iż sąd lub sądy państwa będącego stroną niniejszej konwencji mają posiadać kompetencję w zakresie rozstrzygania jakichkolwiek sporów wynikłych lub mogących wyniknąć w związku z dowolnym szczególnym stosunkiem prawnym — wówczas taki sąd lub takie sądy posiadają wyłączną właściwość (jurysdykcję) w danej sprawie. Umowa dotycząca określenia właściwości sądu powinna zostać sporządzona:

3. w formie pisemnej lub zostać potwierdzona w formie pisemnej, lub

b) w formie zgodnej z trybem (praktyką) uzgodnioną pomiędzy stronami, lub

c) w transakcjach z zakresu handlu międzynarodowego — w formie zgodnej z ustaloną praktyką (zwyczajami), której (których) istnienia strony są bądź powinny być świadome oraz która (które) – w odniesieniu do kontraktów (umów) stosowanych przez strony w konkretnych transakcjach z zakresu handlu międzynarodowego – są ogólnie znane i regularnie stosowane.

W przypadku, gdy umowa taka została zawarta przez strony nie posiadające miejsca zamieszkania w państwie będącym stroną niniejszej konwencji — sądy innych państw członkowskich będących stronami niniejszej konwencji nie są właściwe do rozstrzygania sporów pomiędzy stronami chyba, że wybrany sąd lub sądy uzna (uznają) się za niewłaściwy (niewłaściwe) do rozpatrzenia danej sprawy.”

Usunięto:

- dodaje się następujący ustęp końcowy:

„W sprawach odnoszących się do indywidualnych umów o pracę umowa dotycząca określenia właściwości sądu posiada moc prawną jedynie wówczas, jeżeli została zawarta po powstaniu danego sporu lub jeżeli pracownik powołuje się na jej postanowienia w celu odwołania się do sądów innych niż sądy właściwe ze względu na miejsce zamieszkania pozwanego lub określone w art. 5 ust. 1.”

Artykuł 8

Art. 21 Konwencji z 1968 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 21

W przypadku, gdy wnioski o wszczęcie postępowania sądowego dotyczącego tej samej podstawy powództwa pomiędzy tymi samymi stronami zostały złożone w sądach różnych państw członkowskich będących stronami niniejszej Konwencji, sąd nie będący pierwszym sądem, w którym złożony został taki wniosek zawiesza z własnej inicjatywy prowadzone postępowanie do czasu ustalenia właściwości pierwszego sądu, w którym złożony został taki wniosek.

W przypadku, gdy właściwość pierwszego sądu, w którym złożony został taki wniosek została potwierdzona, każdy sąd nie będący pierwszym sądem, w którym złożony został taki wniosek, uznaje się za niekompetentny (niewłaściwy) do rozpatrzenia danej sprawy na korzyść tego sądu.”

Artykuł 9

Ustęp pierwszy art. 31 Konwencji z 1968 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Orzeczenie wydane w państwie będącym stroną niniejszej Konwencji i podlegające wykonaniu w tym państwie podlega wykonaniu w innym państwie będącym stroną niniejszej Konwencji w przypadku, gdy na wniosek którejkolwiek z zainteresowanych stron zostanie ono uznane za nadające się do wykonania w tym państwie.”

Artykuł 10

Pomiędzy czwartym i piątym myślnikiem ustępu pierwszego art. 32 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 16 Konwencji z 1978 r. oraz art. 4 Konwencji z 1982 r. wprowadza się następujący myślnik:

„- w Hiszpanii — (do) Juzgado de Primera Instancia,”

natomiast pomiędzy dziewiątym i dziesiątym myślnikiem tego samego ustępu wprowadza się następujący myślnik:

„- w Portugalii — (do) Tribunal Judicial de Círculo.”

Artykuł 11

3. Pomiędzy czwartym i piątym myślnikiem ustępu pierwszego art. 37 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 17 Konwencji z 1978 r. oraz art. 5 Konwencji z 1982 r. wprowadza się następujący myślnik:

„- w Hiszpanii — (do/w) Audiencia Provincial,”

natomiast pomiędzy dziewiątym i dziesiątym myślnikiem tego samego ustępu wprowadza się następujący myślnik:

„- w Portugalii — (do/w) Tribunal de Relação.”

2. W art. 37 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 17 Konwencji z 1978 r. oraz art. 5 Konwencji z 1982 r. myślnik pierwszy ustępu drugiego otrzymuje następujące brzmienie:

„- w Belgii, w Grecji, w Hiszpanii, we Francji, we Włoszech, w Luksemburgu i w Niderlandach, poprzez apelację w trybie kasacyjnym,”

natomiast pomiędzy dziewiątym i dziesiątym myślnikiem tego samego ustępu wprowadza się następujący myślnik:

„- w Portugalii, poprzez apelację dotyczącą kwestii prawnych,”

Artykuł 12

Pomiędzy czwartym i piątym myślnikiem ustępu pierwszego art. 40 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 19 Konwencji z 1978 r. oraz art. 6 Konwencji z 1982 r. dodaje się następujący myślnik:

„- w Hiszpanii — (do) Audiencia Provincial,”

natomiast pomiędzy dziewiątym i dziesiątym myślnikiem tego samego ustępu dodaje się następujący myślnik:

„- w Portugalii — (do) Tribunal de Relação.”

Artykuł 13

Myślnik pierwszy art. 41 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 20 Konwencji z 1978 r. oraz art. 7 Konwencji z 1982 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„- w Belgii, w Grecji, w Hiszpanii, we Francji, we Włoszech, w Luksemburgu i w Niderlandach — poprzez apelację w trybie kasacyjnym,”

natomiast pomiędzy czwartym i piątym myślnikiem tego samego artykułu dodaje się następujący myślnik:

„- w Portugalii — poprzez apelację dotyczącą kwestii prawnych,”

Artykuł 14

Ustęp pierwszy art. 50 Konwencji z 1968 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Dokument, który został formalnie sporządzony lub zarejestrowany jako uwierzytelniony akt urzędowy i podlega wykonaniu (egzekucji) w jednym z państw będących stroną niniejszej Konwencji, zostaje uznany za nadający się do wykonania (wyegzekwowania) w innym państwie członkowskim na wniosek sporządzony w trybie określonym w art. 31 i nast. Wniosek taki może zostać odrzucony jedynie w przypadku, jeśli wykonanie (wyegzekwowanie) określonego aktu stałoby w sprzeczności z obowiązującymi w danym państwie normami porządku publicznego.”

Artykuł 15

W art. 52 Konwencji z 1968 r. skreśla się ustęp drugi.

Artykuł 16

Art. 54 Konwencji z 1968 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 54

Postanowienia Konwencji mają zastosowanie wyłącznie do postępowań sądowych wszczętych oraz do dokumentów formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych jako uwierzytelnione akty urzędowe po jej wejściu w życie w państwie pochodzenia, a także – w przypadku zabiegania o uznanie bądź wykonanie (wyegzekwowanie) orzeczenia lub uwierzytelnionego aktu urzędowego w innym państwie – na terytorium tego państwa.

Jednakże orzeczenia wydane po dacie wejścia w życie postanowień niniejszej Konwencji w stosunkach pomiędzy państwem pochodzenia i państwem będącym adresatem wniosku o wszczęcie postępowania oraz odnoszące się do postępowań wszczętych przed tą datą podlegają uznaniu i wykonaniu (wyegzekwowaniu) zgodnie z postanowieniami zawartymi w Tytule III, o ile właściwość (jurysdykcja) sądu została oparta na normach będących w zgodzie z postanowieniami zawartymi w Tytule II niniejszej Konwencji lub w konwencji zawartej pomiędzy państwem pochodzenia i państwem będącym adresatem wniosku o wszczęcie postępowania, pozostającej w mocy w chwili wszczęcia danego postępowania.

Jeżeli strony sporu dotyczącego kontraktu (umowy) uzgodniły uprzednio na piśmie – przed dniem 1 czerwca 1988 r. w odniesieniu do Irlandii lub przed dniem 1 stycznia 1987 r. w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa -, iż dany kontrakt (umowa) ma podlegać prawu irlandzkiemu lub prawu obowiązującemu w części Zjednoczonego Królestwa, sądy Irlandii lub danej części Zjednoczonego Królestwa zachowują prawo do wykonywania jurysdykcji w takim sporze.”

Artykuł 17

W Tytule VI Konwencji z 1968 r. dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 54A

Przez okres trzech lat od dnia 1 listopada 1986 r. w odniesieniu do Danii oraz od dnia 1 czerwca 1988 r. w odniesieniu do Irlandii właściwość sądów w sprawach morskich określana jest w tych państwach nie tylko zgodnie z postanowieniami zawartymi w Tytule II, lecz również stosownie do postanowień poniższych ustępów od 1 do 6. Jednakże z chwilą wejścia w życie postanowień Międzynarodowej Konwencji dotyczącej nakładania aresztu na statki pełnomorskie, podpisanej w Brukseli dnia 10 maja 1952 r., w odniesieniu do jednego z tych państw, postanowienia te w odniesieniu do tego państwa tracą moc obowiązującą.

3. Osoba, która posiada miejsce zamieszkania w państwie będącym stroną niniejszej Konwencji, może zostać pozwana przed sądami jednego z wyżej wymienionych państw w związku z roszczeniem morskim, jeżeli na statek, którego dotyczy roszczenie lub na dowolny inny statek stanowiący jej własność został nałożony areszt w toku postępowania sądowego toczącego się na terytorium tego państwa w celu zabezpieczenia roszczenia lub areszt taki mógł zostać nałożony, lecz wpłacona została kaucja bądź złożone zostało innego rodzaju zabezpieczenie oraz dodatkowo:
 3. osoba występująca z roszczeniem posiada miejsce zamieszkania w jednym z wyżej wymienionych państw, lub
 - b) roszczenie powstało na terytorium jednego z wyżej wymienionych państw, lub
 - c) roszczenie dotyczy rejsu, w trakcie którego został nałożony lub mógł zostać nałożony areszt, lub
 - d) roszczenie powstało w wyniku kolizji bądź na skutek szkody (uszczerbku) wyrządzonej statkowi, ładunkowi lub osobom znajdującym się na pokładzie tego statku przez inny statek, bądź na skutek

wykonania lub niewykonania określonego manewru, bądź na skutek nie przestrzegania obowiązujących przepisów, lub

e) roszczenie dotyczy akcji ratowniczej, lub

f) roszczenie dotyczy zastawu bądź obciążenia hipotecznego statku objętego aresztem.

2. Osoba występująca z roszczeniem może wnioskować o nałożenie aresztu na statek, do którego odnosi się dane roszczenie morskie lub na dowolny inny statek będący własnością osoby, która w momencie powstania roszczenia była właścicielem danego statku. Jednakże jedynie statek, do którego odnosi się dane roszczenie morskie, może zostać objęty aresztem w związku z roszczeniem morskim, o którym mowa w ust. 5 lit o), p) bądź q) niniejszego artykułu.

3. Uważa się, iż statki należą do tego samego właściciela lub tych samych właścicieli, jeżeli udziały w ich własności znajdują się w posiadaniu tej samej osoby lub tych samych osób.

4. W przypadku wyczarterowania (wydzierżawienia) statku, jedynie na czarterującym (dzierżawcy) spoczywa odpowiedzialność z tytułu roszczenia morskiego dotyczącego tego statku, przy czym osoba występująca z roszczeniem może wnioskować o nałożenie aresztu na dany statek lub na dowolny inny statek będący własnością czarterującego, natomiast areszt nie może zostać nałożony w związku z takim roszczeniem na inny statek stanowiący własność właściciela danego statku. Ta sama zasada ma zastosowanie w odniesieniu do każdego przypadku, w którym osoba nie będąca właścicielem statku odpowiada z tytułu roszczenia morskiego odnoszącego się do tego statku.

5. Wyrażenie „roszczenie morskie” oznacza roszczenie powstałe na skutek co najmniej jednej z następujących przyczyn:

a) uszkodzenie spowodowane przez inny statek na skutek kolizji lub w innych okolicznościach;

b) utrata życia lub uszkodzenie ciała (zranienie) spowodowane przez dowolny statek lub zaistniałe w związku z eksploatacją dowolnego statku;

c) akcja ratunkowa;

d) umowa dotycząca wykorzystania bądź wynajęcia dowolnego statku zawarta w formie umowy czarterowej lub w innym trybie;

e) umowa dotycząca przewozu towarów (ładunku) dowolnym statkiem zawarta w formie umowy czarterowej lub w innym trybie;

f) utrata lub uszkodzenie towarów (ładunku), w tym bagażu, przewożonych dowolnym statkiem;

g) awaria wspólna (wielka);

h) zatonięcie (utknięcie na mieliźnie);

i) holowanie;

j) pilotowanie;

k) towary (artykuły) lub materiały dostarczone na pokład statku w celach związanych z jego eksploatacją lub konserwacją;

l) budowa, remont lub wyposażanie dowolnego statku bądź opłaty i należności związane z pobylem w doku;

m) wynagrodzenie kapitanów, oficerów lub załogi;

n) wydatki dokonywane przez kapitana, w tym wydatki dokonywane przez armatorów, podmioty czarterujące lub agentów w imieniu statku bądź jego właściciela;

o) spory dotyczące tytułu do statku lub własności dowolnego statku;

p) spory pomiędzy współwłaścicielami dowolnego statku dotyczące własności, posiadania, wykorzystania danego statku bądź dochodów (zysków) generowanych przez ten statek;

q) zastawu bądź obciążenia hipotecznego dowolnego statku.

6. W Danii w odniesieniu do roszczeń morskich, o których mowa w ust. 5 lit. o) i p) niniejszego artykułu, termin „areszt” obejmuje „forbud”, ponieważ jest to jedyna dozwolona procedura w odniesieniu do takiego roszczenia zgodnie z postanowieniami art. 646 – 653 ustawy o procedurze cywilnej (lov om retsens pleje).”

Artykuł 18

W wykazie konwencji zawartym w art. 55 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 24 Konwencji z 1978 r. i art. 8 Konwencji z 1982 r. wprowadza się – we właściwych miejscach w porządku chronologicznym - następujące zapisy:

„- Konwencja zawarta pomiędzy Hiszpanią i Francją w sprawie uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych i wyroków sądów arbitrażowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Paryżu, dnia 28 maja 1969 r.,”

„Konwencja zawarta pomiędzy Hiszpanią i Włochami dotycząca pomocy prawnej oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Madrycie, dnia 22 maja 1973 r.,”

„- Konwencja zawarta pomiędzy Hiszpanią i Republiką Federalną Niemiec w sprawie uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych, ugód (rozstrzygnięć) sądowych oraz nadających się do wykonania uwierzytelnionych aktów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn, dnia 14 listopada 1983 r.”

Artykuł 19

Art. 57 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 25 Konwencji z 1978 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 57

1. Postanowienia niniejszej Konwencji nie mają wpływu na Konwencje, których stronami są lub w przyszłości będą państwa będące stronami niniejszej Konwencji, regulujące kwestie związane z właściwością (jurysdykcją) sądów bądź uznawaniem lub wykonaniem orzeczeń sądowych w odniesieniu do konkretnych spraw.

2. Mając na względzie zapewnienie jednolitej interpretacji, postanowienia ust. 1 stosuje się w następujący sposób:

a) postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią przeszkody dla uznania przez sąd państwa będącego stroną niniejszej Konwencji, które jest jednocześnie stroną innej konwencji szczegółowej, swojej właściwości (jurysdykcji) zgodnie z postanowieniami takiej konwencji, nawet jeżeli pozwany posiada miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim nie będącym stroną tej konwencji. Sąd prowadzący postępowanie w każdym wypadku jest obowiązany do stosowania postanowień art. 20 niniejszej Konwencji;

b) orzeczenia wydane przez sąd państwa będącego stroną niniejszej Konwencji w wykonaniu jurysdykcji (kompetencji) określonej postanowieniami innej konwencji szczegółowej podlegają uznaniu i wykonaniu w innym państwie będącym stroną niniejszej Konwencji zgodnie z jej postanowieniami.

W przypadku, gdy konwencja szczegółowa, której stroną jest zarówno państwo pochodzenia, jak i państwo będące adresatem wniosku o wszczęcie postępowania określa warunki dla uznania lub wykonania orzeczeń, warunki te mają moc obowiązującą. W każdym wypadku mogą mieć zastosowanie postanowienia niniejszej Konwencji dotyczące procedury uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych.

3. Postanowienia niniejszej Konwencji nie dotyczą stosowania przepisów, które regulują kwestie odnoszące się do właściwości (jurysdykcji) sądów bądź uznawania lub wykonywania orzeczeń sądowych w odniesieniu do zagadnień szczegółowych oraz które są lub będą zawarte w aktach urzędowych instytucji Wspólnot Europejskich lub w aktach prawa wewnętrznego, których treść została dostosowana do postanowień tych aktów.”

Artykuł 20

Art. 58 Konwencji z 1968 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 58

Do czasu wejścia w życie Konwencji dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w Lugano, dnia 16 września 1988 r., w odniesieniu do Francji i Konfederacji Szwajcarskiej — postanowienia niniejszej Konwencji pozostają bez wpływu na prawa zagwarantowane obywatelom szwajcarskim na mocy Konwencji zawartej pomiędzy Francją i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, podpisanej w Paryżu, dnia 15 czerwca 1869 r.”

Artykuł 21

Skreśla się art. 60 Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym art. 27 Konwencji z 1978 r.

Artykuł 22

W art. 64 Konwencji z 1968 r. skreśla się podpunkt oznaczony lit. c).

TYTUŁ III

Poprawki do Protokołu stanowiącego Załącznik do Konwencji z 1968 r.

Artykuł 23

Art. Vb dodany do Protokołu stanowiącego załącznik do Konwencji z 1968 r. na mocy art. 29 Konwencji z 1978 r. oraz zmieniony postanowieniami art. 9 Konwencji z 1982 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł Vb

W postępowaniach dotyczących sporu pomiędzy kapitanem a członkiem załogi statku pełnomorskiego zarejestrowanego w Danii, Grecji, Irlandii lub Portugalii odnoszącego się do wynagrodzenia lub innych warunków służby — sąd w państwie będącym stroną niniejszej Konwencji dokonuje ustalenia, czy urzędnik (przedstawiciel) dyplomatyczny bądź konsularny odpowiedzialny za statek został powiadomiony o sporze oraz zawiesza prowadzone postępowanie do czasu jego powiadomienia. Sąd z własnej inicjatywy uznaje się za niekompetentny (niewłaściwy) do rozpatrzenia danej sprawy, jeżeli taki urzędnik (przedstawiciel), będąc odpowiednio powiadomiony, skorzystał z uprawnień w sprawie nadanych mu na mocy konwencji konsularnej, lub w przypadku braku takiej konwencji — we właściwym czasie zgłosił jakikolwiek sprzeciw odnośnie wykonania jurysdykcji przez ten sąd.”

TYTUŁ IV

Poprawki do Protokołu z 1971 r.

Artykuł 24

Do art. 1 Protokołu z 1971 r. w brzmieniu zmienionym art. 30 Konwencji z 1978 r. oraz art. 10 Konwencji z 1982 r. dodaje się następujący ustęp:

„Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest również właściwy do wydawania orzeczeń w sprawie interpretacji postanowień Konwencji o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Konwencji z dnia 27 września 1968 r. oraz do niniejszego Protokołu, z uwzględnieniem zmian wprowadzonych na mocy postanowień Konwencji z 1978 r. oraz Konwencji z 1982 r.”

Artykuł 25

Pomiędzy czwartym i piątym myślnikiem art. 2 ust. 1 Protokołu z 1971 r. w brzmieniu zmienionym art. 31 Konwencji z 1978 r. oraz art. 11 Konwencji z 1982 r. wprowadza się następujący myślnik:

„- w Hiszpanii: el Tribunal Supremo,”

natomiast pomiędzy dziewiątym i dziesiątym myślnikiem tego samego ustępu wprowadza się następujący myślnik:

„- w Portugalii: o Supremo Tribunal de Justiça oraz o Supremo Tribunal Administrativo,”

Artykuł 26

Skreśla się art. 6 Protokołu z 1971 r. w brzmieniu zmienionym art. 32 Konwencji z 1978 r.

Artykuł 27

W art. 10 Protokołu z 1971 r. w brzmieniu zmienionym art. 33 Konwencji z 1978 r. skreśla się podpunkt oznaczony lit. d).

TYTUŁ V

Poprawki do Konwencji z 1978 r. i Konwencji z 1982 r.

Artykuł 28

Skreśla się art. 25 ust. 2, art. 35 i art. 36 Konwencji z 1978 r.

Artykuł 29

Skreśla się art. 1 ust. 2 Konwencji z 1982 r.

TYTUŁ VI Przepisy przejściowe

Artykuł 29

1. Postanowienia Konwencji z 1968 r. oraz Protokołu z 1971 r. w brzmieniu zmienionym Konwencją z 1978 r., Konwencją z 1982 r. oraz niniejszą Konwencją mają zastosowanie wyłącznie do postępowań sądowych wszczętych oraz do dokumentów formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych po wejściu w życie niniejszej Konwencji w państwie pochodzenia oraz – w przypadku zabiegania o uznanie bądź wykonanie (wyegzekwowanie) orzeczenia lub uwierzytelnionego aktu urzędowego – w państwie będącym adresatem wniosku o wszczęcie postępowania.
2. Jednakże orzeczenia wydane po dacie wejścia w życie postanowień niniejszej Konwencji w stosunkach pomiędzy państwem pochodzenia i państwem będącym adresatem wniosku o wszczęcie postępowania w odniesieniu do postępowań wszczętych przed tą datą podlegają uznaniu i wykonaniu (wyegzekwowaniu) zgodnie z postanowieniami zawartymi w Tytule III Konwencji z 1968 r. w brzmieniu zmienionym Konwencją z 1978 r., Konwencją z 1982 r. oraz niniejszą Konwencją, o ile właściwość (jurysdykcja) sądu została oparta na normach będących w zgodzie z postanowieniami zawartymi w Tytule II Konwencji z 1968 r., z uwzględnieniem wniesionych poprawek, lub z postanowieniami konwencji zawartej pomiędzy państwem pochodzenia i państwem będącym adresatem wniosku o wszczęcie postępowania, pozostającej w mocy w chwili wszczęcia danego postępowania.

TYTUŁ VII Przepisy końcowe

Artykuł 30

1. Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich jest zobowiązany do przekazania uwierzytelnionego odpisu Konwencji z 1968 r., Protokołu z 1971 r., Konwencji z 1978 r. oraz Konwencji z 1982 r. w językach: duńskim, niderlandzkim, angielskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim i włoskim rządowi Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej.
2. Teksty Konwencji z 1968 r., Protokołu z 1971 r., Konwencji z 1978 r. oraz Konwencji z 1982 r. sporządzone w językach portugalskim i hiszpańskim stanowią Załączniki II, III, IV i V do niniejszej Konwencji. Teksty sporządzone w językach portugalskim i hiszpańskim uznaje się za autentyczne na tych samych warunkach jak pozostałe wersje językowe Konwencji z 1968 r., Protokołu z 1971 r., Konwencji z 1978 r. oraz Konwencji z 1982 r.

Artykuł 31

Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji przez państwa będące jej sygnatariuszami. Depozytariuszem dokumentów ratyfikacyjnych jest Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 32

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca po dacie złożenia dokumentów ratyfikacyjnych przez dwa państwa będące jej sygnatariuszami, z których jednym jest Królestwo Hiszpanii lub Republika Portugalska.
2. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do dowolnego innego państwa będącego jej sygnatariuszem pierwszego dnia trzeciego miesiąca po dacie złożenia przez dane państwo dokumentów ratyfikacyjnych.

Artykuł 33

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich jest zobowiązany do powiadomienia państw będących sygnatariuszami Konwencji:

- a) o złożeniu przez jakiegokolwiek państwo dokumentów ratyfikacyjnych;
- b) o dacie wejścia w życie Konwencji w odniesieniu do państw będących stronami Konwencji.

Artykuł 34

Niniejsza Konwencja, sporządzona w jednobrzmiących egzemplarzach w językach: duńskim, niderlandzkim, angielskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim i hiszpańskim, przy czym każda z 10 wersji językowych jest jednakowo autentyczna, podlega złożeniu w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Wspólnot Europejskich. Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich jest zobowiązany do przekazania uwierzytelnionego odpisu konwencji rządowi każdego państwa będącego sygnatariuszem Konwencji¹.

¹ Sekretariat Generalny Rady wkrótce opublikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich edycji „C” nie mający mocy obowiązującej zbiorczy (jednolity) tekst Konwencji brukselskiej dotyczącej jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych oraz Protokołu dotyczącego interpretacji postanowień tej konwencji przez Trybunał Sprawiedliwości, z uwzględnieniem poprawek wniesionych do treści obydwu aktów na mocy trzech Konwencji akcesyjnych (Konwencji z 1978 r. o przystąpieniu Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa, Konwencji z 1982 r. o przystąpieniu Grecji oraz niniejszej Konwencji z 1989 r. o przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii).

ZAŁĄCZNIK I

POPRAWKI O CHARAKTERZE FORMALNYM, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 LIT. a)

Duńska wersja językowa

Tekst w j. duńskim

Niemiecka wersja językowa

Tekst w j. niemieckim

Grecka wersja językowa

Tekst w j. greckim

Angielska wersja językowa

1. Artykuł 3
Myślnik drugi ustępu drugiego otrzymuje następujące brzmienie:
„- w Danii: art. 246 ust. 2 i 3 Ustawy o procedurze cywilnej (Lov om retsens pleje).”.
2. Artykuł 27
Początek punktu 4 otrzymuje następujące brzmienie:
„4. Jeżeli sąd państwa pochodzenia, w celu ... ”.
Początek punktu 5 otrzymuje następujące brzmienie:
„5. Jeżeli orzeczenie nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w państwie nie będącym stroną Konwencji dotyczącym ...”.
3. Artykuł 28
Koniec ustępu drugiego otrzymuje następujące brzmienie:
„ ... na którym (której) sąd państwa pochodzenia oparł swoją jurysdykcję (właściwość).”.
Początek ustępu trzeciego otrzymuje następujące brzmienie:
„Z zastrzeżeniem postanowień ustępu pierwszego, jurysdykcja (właściwość) sądu państwa pochodzenia nie podlega rewizji (nie może być kwestionowana); ...”.
4. Artykuł 30
Koniec ustępu drugiego otrzymuje następujące brzmienie:
„ ... jeśli wykonanie orzeczenia zostanie wstrzymane w państwie pochodzenia na skutek apelacji.”.
5. Artykuł 32
Myślnik drugi otrzymuje następujące brzmienie:
„- w Danii — do "byret" ,”.
6. Artykuł 38
Początek ustępu pierwszego otrzymuje następujące brzmienie:
„Sąd, w którym złożona (wniesiona) została apelacja na podstawie art. 37 ust. 1 może na wniosek apelującego zawiesić prowadzone postępowanie, jeżeli apelacja od orzeczenia wniesiona została w trybie zwykłym w państwie pochodzenia lub jeśli czas (okres czasu) ...”.
Początek ustępu drugiego otrzymuje następujące brzmienie:
„W przypadku, gdy orzeczenie zostało wydane w Irlandii lub w Wielkiej Brytanii, jakkolwiek formę apelacji dostępną w państwie pochodzenia uważa (traktuje) się ...”.
7. Artykuł 43
Koniec artykułu otrzymuje następujące brzmienie:
„... przez sądy państwa pochodzenia.”.

8. Artykuł 44

Ustęp pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„Wnioskodawca, który w państwie pochodzenia w pełni lub częściowo korzystał z pomocy prawnej bądź ze zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów lub wydatków — w trakcie procedur (postępowania), o których mowa w art. 32 — 35 , jest uprawniony do korzystania z najbardziej korzystnej formy pomocy prawnej bądź z najszerszego zakresu zwolnień z obowiązku ponoszenia kosztów lub wydatków przewidzianych prawem państwa będącego adresatem wniosku o wszczęcie postępowania.”

9. Artykuł 47

Punkt 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. dokumenty stwierdzające, iż zgodnie z prawem państwa pochodzenia orzeczenie podlega wykonaniu i zostało urzędowo doręczone;”.

Koniec punktu 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„... pomoc prawna (pomocy prawnej) w państwie pochodzenia.”.

10. Artykuł 51

„ ... podlegające wykonaniu w państwie będącym adresatem wniosku o wszczęcie postępowania na takich samych warunkach jak uwierzytelnione akty urzędowe.”.

Francuska wersja językowa

Tekst w j. francuskim

Włoska wersja językowa Tekst w j. włoskim

Niderlandzka wersja językowa

Tekst w j. niderlandzkim

Na dowód czego niżej podpisani, posiadając stosowne pełnomocnictwa złożyli swoje podpisy pod tekstem niniejszej Konwencji.

Sporządzono w Donostii – San Sebastian, dnia dwudziestego szóstego maja tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego dziewiątego roku.

(wszystkie poniższe wyrażenia w językach oryginalnych)

Za Rząd Królestwa Belgii

Za Rząd Królestwa Danii

Za Rząd Republiki Federalnej Niemiec

Za Rząd Republiki Greckiej

Za Rząd Królestwa Hiszpanii

Za Rząd Republiki Francuskiej

Za Rząd Irlandii

Za Rząd Republiki Włoskiej

Za Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga

Za Rząd Królestwa Niderlandów

Za Rząd Republiki Portugalskiej

Za Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Teksty w innych językach

Usunięto: (kilkadziesiąt stron)

WSPÓLNA DEKLARACJA

w sprawie ratyfikacji Konwencji o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Konwencji brukselskiej z 1968 r.

Po podpisaniu Konwencji o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Konwencji brukselskiej z 1968 r., sporządzonej w Donostii – San Sebastian, dnia 26 maja 1989 r.,

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH WSPÓLNOT EUROPEJSKICH, OBRADUJĄCY JAKO RADA,

WYRAŻAJĄC PRZEKONANIE, zwłaszcza mając na względzie zakończenie prac nad budową jednolitego rynku wewnętrznego, iż stosowanie postanowień Konwencji brukselskiej i Protokołu z 1971 r. powinno zostać niezwłocznie rozszerzone na całą Wspólnotę,

WYTAJĄC Z ZADOWOLENIEM zawarcie dnia 16 września 1988 r. Konwencji lugańskiej rozszerzającej zasady Konwencji brukselskiej na państwa będące stronami Konwencji lugańskiej, mającej na celu przede wszystkim uregulowanie stosunków (relacji) pomiędzy Państwami Członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG) a Państwami Członkowskimi Europejskiego Zrzeszenia Wolnego Handlu (EFTA) w odniesieniu do ochrony prawnej osób ustanowionej w którymkolwiek z tych państw oraz do uproszczenia formalności związanych ze wzajemnym uznawaniem i wykonywaniem orzeczeń sądowych,

ZWAŻYWSZY, iż Konwencja brukselska posiada podstawę prawną w postaci art. 220 Traktatu rzymskiego i podlega interpretacji przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,

UWZGLĘDNIAJĄC, iż postanowienia Konwencji lugańskiej pozostają bez wpływu na stosowanie Konwencji brukselskiej w odniesieniu do stosunków (relacji) pomiędzy Państwami Członkowskimi Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, ponieważ stosunki (relacje) te muszą być regulowane postanowieniami Konwencji brukselskiej,

ODNOTOWUJĄC, iż Konwencja lugańska ma wejść w życie po złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych przez dwa państwa, z których jedno jest członkiem Wspólnot Europejskich, a drugie — członkiem Europejskiego Zrzeszenia Wolnego Handlu,

WYRAŻAJĄ GOTOWOŚĆ do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu zapewnienia, aby wewnętrzne (narodowe) procedury związane z ratyfikacją Konwencji o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Konwencji brukselskiej podpisanej w dniu dzisiejszym, zostały zakończone jak najszybciej i — jeśli to możliwe — najpóźniej do dnia 31 grudnia 1992 r.

Na dowód czego niżej podpisani złożyli swoje podpisy pod tekstem niniejszej Deklaracji.

Sporządzono w Donostii – San Sebastian, dnia dwudziestego szóstego maja tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego dziewiątego roku.

(wszystkie tytuły głów państw w językach oryginalnych)

Za Jego Królewską Mość Króla Belgów:

Za Jej Królewską Mość Królową Danii:

Za Prezydenta Republiki Federalnej Niemiec

Za Prezydenta Republiki Greckiej

Za Jego Królewską Mość Króla Hiszpanii

Za Prezydenta Republiki Francuskiej

Za Prezydenta Irlandii

Za Jej Królewską Mość Królową Niderlandów

Za Prezydenta Republiki Portugalskiej

Za Jej Królewską Mość Królową Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

| [Teksty w innych językach](#) ▼

Usunięto: (kilkadziesiąt stron)¶